

Vojka Đikić

Autoportret

Kada dođe sezona malina počnem da kuvam sa upornošću ludaka džemove. Prvo maline, pa jagode, pa slatke trešnje i kisele višnje. Onda po receptu moje majke kajsije, sjajne i žute kao suncokreti (treba ih prvo obariti, oguliti složiti u veliku šerpu precizno: red kajsija red šećera sledeći dan prokuvati sa limunom mesečarom). Na kraju dođe sezona drenjaka. Već je kasna jesen. Drenjke treba dugo mutiti dok ti ne utrne ruka. I tako kuvano, pečeno i mućeno voće bespomoćno leži po policama jer oni koji ga vole više ne dolaze u ovu kuću.

Život-pokušaj

Pokušala sam da naučim
da živim bez tebe

A ti si ušao
U svaku čašu belog vina
U kišan i sunčan dan
Ti si Božić u Berlinu
Uskrs na Korčuli
(čudan san)

Ti si tišina na terasi
I buka u gomili ljudi
Ti si glas koji me budi
U istine mornih snova
Ti si sova koja huči
Dok spuštam rezu na vratima
Između sebe i ljudi
Ti si u vetar na Lambeth
mostu

I u tišini na obali Temze
Ti si pljusak na Korčuli
I prvo jutro
posle berbe

Ti si žurba na liverpulskoj
stanici

Između sendviča i voza
Ti si jauk
smeh
putovanje
povratak
borba

Ti si molitva u crkvi svete
Margarete

Gde svete svetice
Oprost traže
(Za mene za sebe za
čovaka
veka)

Ti nisi tamo samo
jeka pusta
I zaboravljena radost
što luta

Od vetra do voza
Zora plava koza
Pobrsti sve
Ti si sve što je bilo
I sve što će biti
Ti si život izvrnuti.

Devojka u haljini od belog lana

Marko Vešović
mlad vitak lep
kao osamdesetih
dok u ovom gradu
još
nije bilo ruševina
čita u mom snu molitve
a uokolo zločini

Ubili su devojku
vičem
ali niko ne čuje

ubili su devojku
ona leži u koritu
tamno sukno
pokrova
polako se natapa
zalaskom sunca
devojka podiže ruku
da se odbrani
dok neko
neznan
lopatom punom šljake
zatrpava njeno lice

Druga devojka
u haljini od beloga lana
beži
dok njen dragi
u ruševinama
plače

Koga su noćas ubili
u mom snu
ko je devojka
u haljini od belog lana
što raspamećena beži
ostavljajući dragog
u ruševinama
koje ga svakoga časa
mogu zatrpati

šta radi Vešović
u mom snu
vitak mlad lep
kakav je bio osamdesetih
dok oko njega

još
nije bilo ruševina
ni mojih snova
u kojim ubijaju devojke
obučene u haljine
od belog lana
Gde su Proroci
da nam tumače snove
Gde je Bog
da zgromi
da pokaže jednom
svoju snagu
da nas spasi
od ludila
on samo
svoga sina brani
i skida sa krsta
a naši sinovi
lepi vitki mladi
leže
kao pokošene trave
kao duhovi
lutaju svetom
ponekad
sa cvetom u rukama
zađu u nečiji san
i
tu se probude
nemi
nemoćni svedoci
čitaju molitve
davno pripremljeni
za ta opela
dok u krvav zalazak sunca
uranja
zemlja
cela.

More

Oprezno ulazimo u more
kao nevernici u stare hramove
u dane svečanih liturgija
sluteći da nam tu nije mesto

More nas prima u svoje zipke
pamti obrise naših mladih tela
i peva uspavanke slične
glasu protojereja u starom hramu
dok smo još išli na jutrenja
misleći na tople domove
prostrte slamom

Gde je protojerej čiji glas šumi
u valu koji se sklapa iznad
naših glava
iznad našeg sveta
Obećavao je tople domove
prostrte slamom i zauvek
kruh i vino

Domovi su porušeni
prazni se stolovi rugaju
iznetim ponudama
dok mi oprezno ulazimo u
more i prazne domove
kao nevernici u stare hramove u dane
svečanih liturgija
sluteći da više nigde
nijedno mesto nije naše